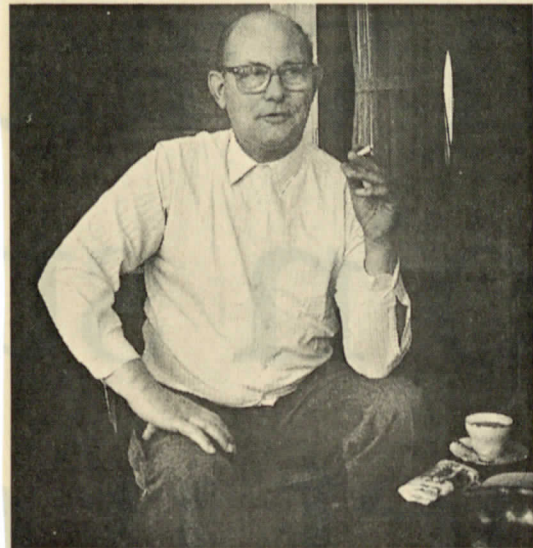

Zesenzestigjarige gaat weg om jeugd meer kansen te geven bij Vout'n Endje Na 35 jaar neemt Koene Vos afscheid van toneel

▲ Koene Vos: „De jeugd is nu aan bod”.

Foto: Anne Marie Kamp

Van een onzer verslaggeefsters

■ **MUSSELKANAAL** – „Een keer moest ik met de buurvrouw vrijen en toen zijn we samen door de bank gezakt, lagen we daar met de benen in de lucht op het toneel.” Koene Vos is al 35 jaar lang enthousiast lid van de toneelvereniging Vout'n Endje in Musselkanaal, maar zet daar nu een punt achter.

Zesenzestigjaar is hij al, maar dat is hem niet aan te zien. (‘Als je bij zo'n gezellige club bent, blijf je jong’). Toch is zijn leeftijd de reden van zijn vertrek bij Vout'n Endje. „Ik wil wat meer kansen aan de jeugd geven. Onze groep is al jaren bij elkaar, we zijn met elkaar ouder geworden. Alle leden zijn ouder dan 35 jaar en dan wordt het steeds moeilijker geschikte toneelstukken te vinden.”

Onnozel

Maar tot nu toe wist de vereniging zich aardig te redden. „Zo hadden we in een stuk een jonge boerenknecht nodig. We hebben de rol toen maar aangepast. Door hem een onnozel karak-

ter te geven kon de leeftijd wel wat hoger en toen heb ik de rol op me genomen”, aldus Vos. Maar het wordt volgens hem nu wel tijd dat er jonge mensen aangetrokken worden.

De toneelvereniging, met elf acteurs, is onderdeel van de buurtvereniging Vout'n Endje van 160 gezinnen uit Musselkanaal en omgeving. Volgens Vos is het bij de vereniging een groot feest. „Het is er altijd even mooi en gezellig: repeteren met een lolletje tussendoor, maar als het nodig is zijn we wel serieus. We zijn dus ook nog nooit afgegaan. De laatste jaren is het spel steeds beter geworden.”

Dialect

Zo'n zes keer per seizoen stond Vos op het toneel met zijn kornuiten. Iedere week werd er gerepeteerd. „Altijd was ik erbij, griep of geen griep. Ik heb misschien drie keer gemist in die 35 jaar.” Het Groninger dialect staat centraal bij de vereniging. „Ik heb 35 jaar lang niets anders dan Groninger stukken gespeeld. Soms hadden we wel eens een Drents stuk, maar dan pasten we dat zelf aan, dan verzonnen we het Gronings

zelf,” vertelt Vos trots.

De amateursvereniging richt zich op de zonnige kant van leven. „We spelen 'kolderstukken', blijstukken.” Vos vertolkt daarin altijd de komische rollen. „Zo moest ik een keer een vrouw spelen. Nou, ik met hoge hakken het toneel op.” De schoenen werden geleend van een kennis. „Een mannenmaat, 43, in vrouwenschoenen, zie die maar eens te vinden. En ik moest natuurlijk ook een hoog stemmetje opzetten. Het was wel lachen.”

Een artiest noemt hij zichzelf niet. „Het spel gaat vanzelf in een gezellige groep. Talent heb je niet nodig, het spel wordt er gaandeweg ingepompt.” Twijfels vlak voor een optreden kent Vos echter wel. „Maar als je dan eenmaal aan het spelen bent, valt het altijd weer mee. We zijn goed op elkaar in gespeeld en als er dan ook nog wat respons uit het publiek komt is het helemaal goed.”

Met pijn in zijn hart neemt hij afscheid. „De jeugd is nu aan bod. Ik ben weggegaan onder de voorwaarde dat ze een beroep op me doen als ze moeilijk komen te zitten.”